

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Loca Infesta,|| Hoc est:|| De Infestis,|| Ob Molestantes||
Daemoniorvm Et Defvncto-||rvm Hominvm Spiritvs,
Locis,|| Liber Vnvs.||**

Thyraeus, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1598

VD16 T 1247

Cap. LXXXV. An hominum damnatorum Spiritus profligentur modis iis,
quibus abiguntur molestantes Dæmones?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61332)

Augustinus loquitur, excogitavit. Huius erroris originem notant Epiphanius, Epist. ad Ioannem Hierosolymitanum, Hieronymus in capite 3. Ionæ, Gregorius 9. Moralium capite 45 & 46. & libro 34. cap. 12. & 13.

33. Cum Origine coniunxero, quos idem B. Augustinus refutat, 21. de Ciuitate Dei, cap. 17. & sequentibus: qui in nouissimo iudicio propter intercessionem Sanctorum, *neminem hominum putat esse damnandum*: eos quoque, qui *impunitatem omnium peccatorum* promittunt aliquando, etiam Hæreticis, propter participationem corporis Christi; denique illos, qui non omnibus, sed iis tantum, qui *apud Catholicos sunt regenerati*, etiam si postea in multa crimina, erroresque proruperint, indulgentiam pollicentur, &c. de quibus plura loco citato Beatus Augustinus. *Nullis omnino damnatis spes salutis reliqua est.*

34. Nec assertioni nostræ repugnat, quod Psalmo 76. dicitur: *Nunquid obliuiscetur miseri Deus, aut continebit in ira sua misericordias suas*: De uiuis enim est sermo Prophete, qui quamdiu spirant, sperare possunt; sibi que Dei misericordiam promittere. Mortuorum longè alia est ratio: Misericordia illi profus indigni, qui misericordiam tempus turpiter neglexerunt. Quamquam B. Augustinus libro 21. de Ciuitate Dei, capite 24. ad probos solum uenit pertinere, quod à Propheta dicitur, *Deum misericordias suas in sua ira non contenturum.*

CAP. LXXXV.

Iisdem rationibus proscribi Spiritus hominum damnatorum: eorumque infestationes atque molestias tolli, quibus Spiritus Demonum ipsorumque molestia proscribuntur

Et tolluntur.

36. **N**on prodesse damnatorum hominum Spiritus Suffragia, quibus purgandæ animæ iuuantur; nec hisce ab ipsorum molestiis, quas afferunt, uiuentes liberari demonstratum est. An illis machinis oppugnandi sunt, quibus contra demones depugnatur? *Ita omnino censurus*: licet ut assentiamur, hic tam firmis argumentis, ut ibi, non inducamur. Atque hæc secunda nostra assertio est; quam sequentibus, & explicamus & pro-

Et principio, haud obscurum est, pro nobis tam firma praesidia
bis

hie, vt ibi, non esse. Ibi exemplorum abundamus sylua; quibus probabamus & Reliquiarum; & Sanctę Crucis, & Rerum consecratarum vsu Dæmones profligari. Ecclesię præterea nitēbatur authoritate; quæ hoc ipso, probat rerum harum alias contra Dæmonum valere insultus; quod hoc nomine consecrentur, consecratæ verò Christiano populo in hunc finem offerantur; alias Dæmonibus per se esse molestas hinc utroq; videmur destituti. Neq; enim exempla obuia sunt. Orationes etiam atque Exorcismi, quibus contra Spirituum molestias Ecclesia vtimur, contra Dæmoniorum Spiritus tantum instituta videntur.

Nihilominus etiam his machinis, vel prorsus iisdem vel parum immutatis contra damnatorum hominum Spiritus feliciter nos pugnare posse credimus: credetq; nobiscum, qui quæ & machinarum illarū ratio, & quæ Spirituū horū conditio sit, diligenter secum expendere velit.

Incredibile & Vatiniano odio Deum Opt. Max. prosequuntur damnatorum hominum animæ. Hæc ipsarum conditio. *Machinas nostras* quibus contra Dæmones pugnandum docuimus, Deo vehementer placent. Hęc ratio machinarum. Quid ex utroq;? Damnatorum hominum Spiritus illas fugere atque detestari. Quomodo vero? Quia ita natura comparatum est, vt quorum odio flagranus, quosue detestamur; eorum non solum non præsentiam terreamus, sed neque quidquam ipsorum, quæ ipsis vel chara, vel quomodocunq; coniuncta sint, sustineamus.

Quod inferimus, rectè inferri quiuis facillè intelligit. At non ita facillè, quod ponimus; Odio Vatiniano Deum prosequi damnatorum hominum Spiritus: *Machinas* item quibus contra Dæmones pugnamus, Deo vehementer placere, & gratas esse: At non minus virūq; certum est.

Pro impiorum Spirituum, erga Deum odio grauissima est sacrarum Scripturarum authoritas, omnium Patrum calculo confirmata. *Superbia* (dicitur Psal. 73.) *eorum, qui te oderunt, ascendit semper.* Hanc enim sententiam, quamuis ad alios pertinere dubium non sit; in damnatos tamen hominum Spiritus, atq; item Angelicos conuenire maximè, constans omnium sensus est & consensus.

Sed & si ad voces, damnatorum attendamus, quod dicimus, facillè probabitur. Plenæ sunt damnatorum hominum voces blasphemiarum: plenæ irarum: plenæ conuictio. An blasphemiarum ab amico animo in eum, in quem inuoluntur & expectantur, proficiuntur? Fortè in Deum blasphemii non sunt damnatorum hominum Spiritus? Sunt maximè. *Maledicent*, inquit Innocentius

III. libro 9. de Contemptu Mundi, cap. 10, altissimo. & blasphemabunt
 excelsum: conquerentes eum esse malignum qui creauit eos in pœnam: &
 nunquam inclinatur ad veniam. Audi Ioannem in Apocalypsi capite 16. di-
 centem: Grando magna descendit de celo in homines, & blasphemauerunt
 homines Deum propter plagam grandinis: quoniam magna facta est vehe-
 menter. Ita Innocentius.

8. Scrutemur odij causas. Multæ & magnæ in damnatis Spiritibus
 inueniuntur. Odium, inquit Gregorius Nissenus 8. in Ecclesiast.
 est auersio ab eo, quod molestia afficit. Quanta verò molestia miseros
 damnatorum Spiritus afficit Deus? Priuat bonis: grauat malis. quan-
 tis & quot?

9. Omnibus donis, quibus in hac vita frui potuerunt, priuati sunt
 damnati. Quod si quædam, quæ natura concessit, retinent, illa ipsa
 malorum & pœnarum sunt teges & materia. sed hoc maximum
 (pœnam damni vocant Theologi) quod Dei Opt. Max. conspectu
 frui ipsis negatum est. Quocirca Sanctus Augustinus, postquam
 plura damnatorum damna recensuisset: Absentia, inquit, presentia
 Christi, quoad visionem eius, sola omnia prædicta mala superat; & omnibus
 penis est intolerabilis. Ita ille de Triplici habitaculo, cap. 2.

10. Sic torrenta malorum omnium obruti sunt. quæ cum sacræ lite-
 ræ satis explicare nequirent; quibus potuerunt, vel huius vitæ
 grauibus pœnis, vel quæ grauium pœnarum essent inditia adum-
 brarunt: vt sunt exteriores tenebræ, dentium stridor, flatus, gemitus &
 eiulatus, stagnum ardens igne & sulphure, frigus auiuis, nimis calor, dese-
 derium mortis, tribulatio, qualis non fuit ab orbe condito. &c.

11. Eisdem quodam modo adumbrat Cassianus, in Confess. The-
 ologica, parte 3. Quis, inquit, dicere valeat, qua impijs, & malè viuenci-
 bus tormenta sint præparata? In ipso enim continuo mortu loco, qui infer-
 nus appellatur; quid aliud nisi iugis flamma, per se uexans tribulatio & per-
 petua pœna, atque insuita totius mali calamitas esse potest? ignem
 autem flauis, & sordida palis complet omnia. Ibi sanè atroces Angeli commo-
 rantur, quorum brachia sunt, vt capita draconum; quorum oculi igneas ex-
 se sagittas emittunt: quorum dentes, vt Elephantis, prominent; & stimu-
 lant ad tormentum, vt cauda scorpionum: quorum aspectus tremorem indu-
 cit & dolorem atque mortem. Atque utinam mors possit in his subuenire an-
 gustijs. Sed quod est horribilius ad hoc uiuit in tormentis positus, vt crucia-
 ribus gubernetur; ad hoc redintegratur, vt rosus serpentibus, & iteratis sub-
 inde iterumq; reperitis moribus atrectetur. Illic ululatus & planctus, gemit-
 us & mugitus continuè sonans, simulq; clamor confusus ubique attollitur,
 quem dura tormentorum vis exagitat, & incendij arsuræ extorquet. Et quæ
 sequatur.

Sed

Sed duo sunt, quæ hanc pœnam augent; *acerbitas*, atque *duratio*. *Intensissima* est, quam miseri patiuntur. Nihil est chiragra in manibus; nihil cholica in ventre; nihil podagra in pedibus; nihil dolor dentium in ore; calculi in renibus; si cum pœnis infernalibus, vel illorum malorum aliquod, vel omnia simul conferantur. Et his morbis vnum aliquod membrorum affligitur. Quid si omnes morbi iam dicti hominem crucient? quid si in omnibus membris crucient? nonne res propemodum intolerabilis. Rursus, cum hîc patiuntur, non desunt colloquia amicorum, commoditas lecti, aliaque vitæ solatia. At ibi nulla pars, vel membrum, à tortura vacabit: nulla vnquam consolatio. Pro lecto candens stratum: pro refrigerante aère, ignis; pro suavi odore, fœtor suffocans: pro amicorum solatio, irrisiones, contumeliæ, maledicta Dæmonum.

Augēt & miseriam eius duratio. Perpetua miserorum est pœna. *Cremabit*, inquit B. Cyprianus, lib. ad Demetrianum, *addictos ardens semper gehenna. & viuacibus flammis vorax pœna: nec erit vnde tormenta vel requiem possint habere aliquando, vel finem. Seruabuntur cum corporibus suis anime infinitis cruciatibus ad dolorem.* Et B. Bernardus lib. Meditationum cap. 3. *Procul*, inquit, à beata patria exulati, *cruciantur in gehenna Perpetua: Nunquam lucem visuri, nunquam refrigerium adepturi: sed per millia millium annorum, in inferno, cruciandi: nec modo nunquam liberandi; vbi nec qui torquet aliquando fatigatur; nec qui torquetur, aliquando moritur. Sic enim ignis ille consumit, ut semper referuet: sic tormenta aguntur, ut semper renouentur.*

Quantum verò huius æternitatis cogitatio cruciat? In hac vita, quidquid diuturnum est, molestum est, & graue. Et si grata quies; tamen si sano duos annos in lecto molli continenter cubandum esset, non ferret diurnæ quietis laborem. Quid si verò vnus anni graues calculi labores ferendi? quanta hæc miseria? At ad pœnas inferni nihil huius vitæ dolores: nihil feruens oleum: contractio ossium: scorpiones, & sexcenta grauissima mala. Quæ igitur *miseria*, in perpetuum, *infernaliter tolerare supplicia*? Nimum longū, quod æternum. Bona esset cōditio miserorum; si tot millibus annorū infernales pœnæ essent sustinendæ, quot vnquā fuerūt folia in arboribus; quot sunt arenæ in littore maris; quot guttæ in vastissimo mari. Sed *in æternū pati, nullis annorū miriadibus absolvitur.*

Neque ex his odiis damnatorum Spirituum erga Creatorem suum, tantum crescit; verum etiam ex omnibus, quæ ipsis diuinitus collata sunt, beneficiis; qualiacunque etiam illa sint. Præbent ma-

teriam maioris odij erga Deum *bona fortune*, quibus dum corpora fouerent, abundarunt quoniam hæc ad maiora ipsis feruiunt supplicia. Præbent *bona corporis, atq; animæ*; quæ dolent se à Deo, iam malè expensorum rationem exigente, accepisse. Præbent *beneficia omnia*, quæcunq; in vniuersum genus Filius Dei triginta, & pluribus, quibus nobiscum annis versatus est, contulit. quoniam & hæc pœnarum augent acerbiter.

16. Magnum igitur odium damnatorum hominum erga Deum. Et poterunt hi Deum æquo animo ferre? poterunt quicquam, quod Deo clarum, gratumq; sit, probare? poterit placere, quod ille probat? Sed fortè *arma* quibus contra Dæmones pugnatur, Deo grata non sunt. Fortè non placent. *Sunt gratissima*. placent vehementissimè. Docemus de singulis; sed, pro instituti ratione, breuissimè.
17. Pro *Crucis signo* sunt infinita, quæ per illud Deus Opt. Max operari dignatus est, omnibus omnino temporibus. quæ quàm sint vera; quam magna, docet de *Dæmoniacis* Disputatio. Addo & hoc nomine placere, quod memoriam refricet amarissimæ Filij eius passionis; quàm cupit ille, apud nos, iugem esse, atque perpetuam: quod de diuinis rebus mentem admoneat, quæ non potest ipsi non placere, qui mortalium cogitationes cupit esse abstractissimas à rebus terrenis, & coniunctissimas diuinis. Quid, quod *Crux* Filij Dei triumphum, vel maximè sit exornatura? Quando enim cum *maiestate magna atq; potestate* venturus est, rationem cum mortalium genere vniuerso positurus. Tunc, inquit Dominus, *patebit signum Filij hominis in celo*. Matth. 24.
18. Similia pro *Reliquijs* afferre possumus. Neq; enim quemquam clam est, quàm sint omnem propemodum fidem humanam superantia, quæ ad Sanctorum *Reliquias* Deus fieri voluerit. Docet & hæc de *Dæmoniacis* Disputatio. Potestné Deus non eorum magni facere pignora; quos promisit se *benedicturos? glorificaturos? omnibus malis erepturos? quibus virtutem miracula patrandi in hac vita contulit? & quidem tot, ac tanta; quarta Filius eius non patrauit? quos vniuersus mundus Iudices in extrema vltima expectat die? quibus datum accumbere in Regno cælorum, vbi ministrum agit Filius Dei?*
19. Placere Deo *Orationem* dubitat nemo. Ipse illam *consulit*. ipse præcipit. ipse modum *orandi* præscribit. Sed & ad *orandum* inuitat studiosissimè. Quibus verò rationibus? *suo exëplo, maxima promissione, rebus maximis oratione vel confectis, vel impetratis*. vt interim pulcherrimarum virtutum cumulum omnittam, quæ cum *oratione* coniunctæ sunt, & Deo plurimum placent. Fortè